V.83 Vítahavja rozjímá o mysli a Vědomí.

VÍTAHAVJA pokračoval v rozjímání: Ó smysly, zrozené z temnoty nevědomosti, zdá se, že jste ve světle mých připomínek byly odehnány. Ó mysli, to, že se projevuješ, ti způsobuje utrpení. Pohleď, jak je v důsledku tvé existence spousta bytostí uvržena v klam a utápí se ve vodách smutku, v oceánu úspěchů, neúspěchů, nemocí, stárnutí a smrti. Nenasytnost užírá dobré vlastnosti bytostí, až je docela zničí, a touha mrhá jejich energií, až ji nakonec docela vyčerpá.

Ó mysli, když zmizíš, vyraší všechny dobré a ušlechtilé kvality, je tu klid, mír a čistota srdce. Člověk neupadne do pochybností a omylů. Je tu přátelství, které si přeje štěstí pro všechny. Starosti a obavy jsou pryč. Jakmile se rozplyne temnota nevědomosti, zazáří jasně vnitřní světlo, a tak jako se ztiší hladina oceánu, přestane-li foukat vítr, tak zmizí rozptýlenost a psychická bolest. Přijde Sebepoznání, pochopením Skutečnosti ustane klamné vnímání světa a zazáří samo neomezené Vědomí. Je tu zážitek blaženosti, který není dopřán nevědomcům, již jsou plni tužeb. Podobně jako z doutnajícího listí může vyletět nová jiskra, může z nevědomosti vyrašit nový život. Kdo se však jednou provždy vzdal připoutanosti k iluzi, spočívá neustále v poznání Já. Ó mysli, takové jsou plody tvé nepřítomnosti a jsou i mnohé další. Jsi oporou všech nadějí a tužeb, a jakmile zmizíš, všechny tužby zmizí. Můžeš si tedy vybrat, buď se sjednotit se Skutečností, nebo přestat existovat jako nezávislý jedinec.

Jestliže je tvé bytí ztotožněno s Já a od Já se neliší, vede to ke štěstí. Proto zcela jasně pochop, že neexistuješ. Je bláhové odmítat štěstí. Jestliže existuješ jako vnitřní Bytí čili Vědomí, kdo by si pak přál, abys neexistovala? Nejsi však skutečná, proto je jakékoli tvé štěstí iluzí. Nebyla jsi skutečná, neboť ses objevila v důsledku nevědomosti a klamu, ale nyní díky pátrání po své podstatě, zkoumání smyslů a dotazování se na Já jsi znovu přestala existovat. Existuješ jen do té doby, dokud se člověk nezačne dotazovat na Já. Jakmile se objeví duch dotazování, je tu klid a vyrovnanost. Zrodila ses z nevědomosti, tedy z nepřítomnosti poznání či schopnosti rozlišovat mezi skutečným a neskutečným. Jakmile přijde poznání, ty zmizíš. Chvála moudrosti a poznání! Ó mysli, byla jsi probuzena různými způsoby a nemáš již povahu falešné mysli, ale existuješ jako nejvyšší Bytí či neomezené Vědomí, jež je prosté všech omezení a podmíněností. To, co vzniklo v nevědomosti, zmizí v poznání. Ó dobrá mysli, proti tvé vůli v tobě vzniklo dotazování se na Já, jistě kvůli dosažení blaženosti. Nyní tu není mysl, je tu ne-mysl. Existuje pouze Já a nic jiného. Jsem Já, a nic jiného než Já ve vesmíru není. Jsem neomezené Vědomí, jež se ve svém hybném stavu projevuje jako vesmír.